

UZASADNIENIE

Powódka – K. J. (1) wniosła pozew przeciwko A. B. (1), A. B. (2), K. B. (1) i Gminie B. – Gminnemu Ośrodkowi Pomocy (...) w B. o zwolnienie od egzekucji ruchomości – ciągnika rolniczego marki J. D. MW-2 6830 o nr rejestracyjnym (...) zajętego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Międzyrzeczu w sprawie Kmp 69/00 oraz zasądzenie od pozwanych zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu podała, że zajęty pojazd stanowi własność powódki na podstawie zawartej w dniu 29 września 2015r. umowy darowizny z J. B. (1). Przedmiotem umowy były ponadto inne maszyny i urządzenia służące do prowadzenia gospodarstwa rolnego. Po zajęciu ciągnika przez komornika, powódka wystąpiła do wierzycieli o zwolnienie ruchomości od egzekucji. Pozwani nie wyrazili na to zgody. Powódka podniosła, że powództwo zostało wniesione przed upływem ustawowego terminu, o zajęciu ciągnika powódka dowiedziała się z przesyłki doręczonej J. B. (1) w dniu 11 kwietnia 2016 roku. Adresat otworzył przesyłkę w dniu 17 kwietnia 2016r. i tego dnia o treści zawiadomienia powiadomił powódkę.

W odpowiedzi na pozew Gmina B. – Gminny Ośrodek Pomocy (...) w B. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma procesowego pozwana podniosła, że zawarta w dniu 29 września 2015 roku umowa darowizny stanowi próbę udaremnienia egzekucji prowadzonej na rzecz wierzycieli przeciwko J. B. (1), pozwana zakwestionowała prawdziwość daty zawarcia tej umowy, zaprzeczyła ponadto, aby potwierdzenie daty zawarcia umowy przez sołtysa Z. J. nadawało umowie formę pisemną z datą pewną. Pozwana podniosła, że umowa darowizny z dnia 29.09.2015r. jest nieważna na podstawie art. 58 § 1 k.c. jako czynność prawna prowadząca do obejścia prawa, a także podniosła zarzut działania przez powódkę ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli egzekwujących wobec J. B. (1) alimenty oraz zaliczkę alimentacyjną. Przeciwko J. B. (1) prowadzone jest od 2000 roku postępowanie egzekucyjne, a dłużnik wskutek umowy z dnia 29.09.2015r. wyzbył się majątku, do którego egzekucja mogła zostać skierowana. Umowa została zawarta z osobą bliską zbywcy – powódka jest córką J. B. (1), dlatego też należy przyjąć, że zawierając z dłużnikiem umowę działała ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. Pozwana podniosła także uchybienie przez powódkę terminowi do wytoczenia powództwa o zwolnienie od egzekucji zajętego ciągnika marki J. D., zaprzeczyła także, aby została wezwana do zwolnienia ruchomości od egzekucji.

Na rozprawie w dniu 22 września 2016 roku powódka podtrzymała twierdzenia zawarte w pozwie, pozwani A. B. (2) i A. B. (1) wniosli o oddalenie powództwa jako niezasadnego. Na rozprawie w dniach 8 listopada 2016 roku i 13 grudnia 2016 roku strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia, pozwana Gmina B. podtrzymała zgłoszone zarzuty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Na podstawie wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dnia 14 czerwca 2000 roku zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 14 czerwca 2000 roku oraz wniosku egzekucyjnego wniesionego w dniu 19 czerwca 2000 roku Komornik Sądowy Rewiru I przy Sądzie Rejonowym w Międzyrzeczu wszczął przeciwko J. B. (1) egzekucję alimentów na rzecz I. B., P. B., E. B., T. B., K. B. (2), A. B. (1) i A. B. (2).

Dowód:

- wniosek egzekucyjny z 19.06.2000r. - k. 1akt Kmp 69/00,
- wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dn. 14.06.2000r. - akta Kmp 69/00.

Alimentowanym przyznane zostały świadczenia z funduszu alimentacyjnego. Decyzją z 12 października 2006 roku Kierownik Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w B. przyznał zaliczkę alimentacyjną na rzecz I. B., K. B. (2), A. B. (1), A. B. (2) i K. B. (1) na okres od 01.10.2006r. do 31.08.2007r. Postępowanie egzekucyjne kontynuowane było na rzecz alimentowanych oraz organu właściwego wierzycieli co do świadczeń wypłaconych z funduszu alimentacyjnego. W kolejnych latach alimentowani A. B. (2), A. B. (1) i K. B. (1) otrzymywali świadczenia z funduszu alimentacyjnego.

Dowód:

- akta Kmp 69/00.

Orzeczeniem lekarza rzeczoznawcy KRUS z dnia 17 marca 2015 roku J. B. (1) został uznany okresowo całkowicie niezdolnym do pracy w gospodarstwie rolnym od 30.01.2015 roku.

Dowód:

- wypis z treści orzeczenia – k. 105.

Postanowieniem komornika z 8 czerwca 2015 roku postępowanie egzekucyjne zostało zawieszona co do świadczeń egzekwowanych na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – likwidatora funduszu alimentacyjnego.

Dowód:

- akta Kmp 69/00

W dniu 10 sierpnia 2015 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Międzyrzeczu R. B. sporządził zaświadczenie o bezskuteczności egzekucji świadczeń alimentacyjnych w sprawie Kmp 69/00 stwierdzając jednocześnie, że J. B. (1) posiada dług z tytułu wypłaconych świadczeń z funduszu alimentacyjnego w wysokości 67.512,17 zł, wypłaconych zaliczek alimentacyjnych w wysokości 35.490 zł, na rzecz wierzycieli alimentacyjnych w wysokości 19.390,45 zł oraz należność wobec likwidatora funduszu alimentacyjnego z tytułu świadczeń alimentacyjnych wypłaconych przed dniem 1 maja 2004r. w wysokości 48.422,42 zł.

Dowód:

- zaświadczenie komornika z 10.08.2015r. - k. 481 akt Kmp 69/00.

K. J. (1) od 2014 roku starała się uzyskać dofinansowanie działalności rolniczej. Nie prowadziła takiej działalności, wykonywała pracę zarobkową. Bez pomocy finansowej nie zamierzała rozpocząć działalności rolniczej. Decyzją z 3 września 2015 roku Dyrektor Oddziału (...) Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Z. przyznał K. J. pomoc finansową w wysokości 100.000 zł z zastrzeżeniem spełnienia nie później niż do dnia 30 września 2015 roku warunków: nabycia lub objęcia w posiadanie gospodarstwa rolnego o powierzchni użytków rolnych nie mniejszej niż 10,42 ha oraz nie większej niż 300 ha, podjęcia samodzielnego prowadzenia gospodarstwa, ubezpieczenia się w pełnym zakresie jako rolnik, uzyskania wpisu do ewidencji producentów, gospodarstw rolnych oraz ewidencji wniosków o przyznanie płatności oraz przedłożenia dokumentacji potwierdzającej tytuł prawny do gospodarstwa, oświadczenia o podjęciu samodzielnego prowadzenia gospodarstwa i zaświadczenia z KRUS o podleganiu ubezpieczeniu społecznemu jako rolnik.

Dowód:

- decyzja (...) z dn. 03.09.2015r. - k. 106-107,
- przesłuchanie K. J. -k. 153v-154.

W dniu 28 września 2015 roku J. B. (1) zawarł z K. J. (1) umowę darowizny, której przedmiotem były niezabudowane nieruchomości stanowiące działki o nr (...), dla których prowadzone są księgi wieczyste nr (...).

W dniu 29 września 2015 roku J. B. (1) zawarł z K. J. (1) umowę darowizny, na mocy której przeniósł na córkę m.in. prawo własności ciągników rolniczych marki J. D. o nr rej. (...) oraz U. C-330. J. B. (1) wyzbył się prawa własności wszystkich maszyn i urządzeń służących do pracy w gospodarstwie rolnym na rzecz córki K. J..

Począwszy od 30 września 2015 roku K. J. podlega ubezpieczeniu społecznemu rolników.

K. J. nie zgłosiła w Urzędzie Skarbowym w M. nabycia rzeczy i praw majątkowych, ani zeznania o nabyciu rzeczy i praw majątkowych. Miała świadomość, że przeciwko J. B. (1) prowadzone jest postępowanie egzekucyjne.

Informacje o dokonanych darowiznach J. B. (1) przekazywał sołtysowi Z. – Z. J. (2). J. B. prosił Z. J. o potwierdzenie treści umowy darowizny maszyn rolniczych. W obecności K. J., Z. J. zamieścił na umowie datę 20 października 2015 roku oraz swój podpis.

Dowód:

- umowa darowizny z dn. 28.09.2015r. - k. 10-12,
- umowa darowizny z dn. 29.09.2015r. - k. 13-15,
- zeznania świadka Z. J. – k. 110v-111v,
- zeznania świadka J. B. – k. 111v,
- zaświadczenie z 22.03.2016r. - k. 105v,
- pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w M. z dn. 23.11.2016r. - k. 149,
- przesłuchanie powódki K. J. – k. 153v-154.

J. B. (1) wykonuje prace w gospodarstwie należącym do K. J. (1): prowadzi ciągnik rolniczy, ustawia siewnik, wykonuje orkę, opryski. Nie jest właścicielem żadnych nieruchomości ani maszyn rolniczych.

K. J. ukończyła roczną szkołę zawodową, uzyskała tytuł technika rolnika. Nie wykonuje w gospodarstwie samodzielnie prac rolniczych. Nie posiada uprawnień do prowadzenia maszyn rolniczych.

Dowód:

- zeznania świadka J. B. – k.111v,
- przesłuchanie powódki K. J. – k. 153v-154.

W dniu 23 marca 2016 roku Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Międzyrzeczu R. B. dokonał zajęcia ciągnika rolniczego marki J. D. nr rej. (...) w postępowaniu egzekucyjnym w sprawie Kmp 69/00 na poczet świadczeń egzekwowanych na rzecz wierzycieli A. B. (1), A. B. (2), K. B. (1) i Gminy B. – Gminnego Ośrodka Pomocy (...) w B.. Komornik dokonał zajęcia ruchomości pod nieobecność dłużnika, zawiadomienie o zajęciu komornik doręczył J. B. (1) w dniu 11 kwietnia 2016r. wraz z wezwaniem do zapłaty należności i zestawieniem egzekwowanych świadczeń. K. J. (1) powzięła informację o zajęciu ciągnika w dniu 17 kwietnia 2016 roku.

Dowód:

- protokół zajęcia ruchomości z 23.03.2016r.- k.8,
- zawiadomienie o zajęciu ruchomości z 23.03.2016r. - k. 9,
- przesłuchanie K. J. – k. 153v-154,
- zeznania świadka J. B. – k. 111v.

Postanowieniem z 10 maja 2016r. Postępowanie egzekucyjne w sprawie Kmp 69/00 zostało zawieszono wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych – likwidatora Funduszu Alimentacyjnego.

Dowód:

- akta Kmp 69/00

W dniu 4 maja 2016 roku K. J. (1) złożyła wniosek o rejestrację ciągnika J. D.. Decyzją z 16 maja 2016 roku Starosta (...) wydał decyzję o rejestracji pojazdu marki J. D. o nr nadwozia (...).

Dowód:

- decyzja Starosty (...) z 16.05.2016r. - k. 16

Postanowieniem z 26 września 2016 roku Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu oddalił skargę J. B. (1) na czynności Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Międzyrzeczu R. B. (2) – zajęcie ruchomości w postaci ciągnika J. D..

Dowód:

- postanowienie Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu z dn. 26.09.2016r. - k. 120-121

Według stanu na dzień 27 września 2016 roku zadłużenie J. B. (1) w sprawie Kmp 69/00 wynosiło 209.524,18 zł. Dłużnik nie spełnia obowiązku alimentacyjnego dokonując dobrowolnych wpłat.

Dowód:

- pismo komornika R. B. z dn. 27.09.2016r. - k. 122

K. J. nie posiada praw jazdy kategorii T. Do chwili obecnej nie wydatkowała środków otrzymanych w ramach pomocy finansowej z (...).

Dowód:

- przesłuchanie K. J. – k. 153v-154.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne w całości.

Podstawą prawną pozwu był art. 841 § 1 kpc, zgodnie z którym osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

Pozwana podniosła w procesie, że zajęcie obejmowało jej przedmiot własności ,a dodatkowo skierowanie do zajętego ciągnika egzekucji uniemożliwi powódcę wykonywanie działalności rolniczej. Wywodziła, że zajęty ciągnik jest wyłączony od egzekucji z uwagi na treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 maja 1996r. w sprawie określenia przedmiotów należących do rolnika prowadzącego gospodarstwo, które nie podlegają egzekucji sądowej. Powódka w procesie kwestionowała ponadto prawidłowość czynności komornika, podnosząc że treść protokołu zajęcia zawiera stwierdzenia niezgodne ze stanem rzeczywistym, nadto przeczyła wskazanemu przez komornika stanowi zadłużenia J. B. (1) w postępowaniu o sygn. Kmp 69/00.

Stan faktyczny sprawy Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w procesie materiał dowodowy. Sąd uznał za wiarygodne w pełni dowody z dokumentów urzędowych zgromadzonych w aktach Kmp 69/00 oraz przedstawionych przez strony. Pozwana kwestionowała rzetelność protokołu zajęcia ruchomości z dnia 23.03.2016r. oraz wyliczeń komornika co do wysokości długu ciążącego na J. B. (1), jednakże wobec braku jakichkolwiek dowodów przeciwnych należało dokumentację zawartą w aktach Kmp 69/00 uznać za w pełni wiarygodną. Sąd uznał za wiarygodne jedynie w części zeznanie J. B. (1) oraz przesłuchanie K. J.. Sąd zważył, że zarówno świadek , jak i powódka zeznawali niespójnie, a ich twierdzenia dotknięte były uchybieniami co do logiki wyводу. Jako niewiarygodne Sąd ocenił twierdzenia zmierzające

do wykazania, że J. B. (1) wyłącznie pomaga córce, podczas gdy z treści zeznań świadka i powódki należało wysnuć wniosek przeciwny, że to powódka jest osobą, która wykonuje okazjonalnie czynności w gospodarstwie, nie potrafiąc jednoznacznie sprecyzować swoich obowiązków, ani czynności które jest w stanie wykonywać samodzielnie, nie potrafi obsługiwać maszyn, nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami rolniczymi. Oczywiście niewiarygodne w świetle dokumentacji w aktach komorniczych Kmp 69/00 są twierdzenia J. B. (1), że nie była we wrześniu 2015 roku przeciwko niemu prowadzona egzekucja, jak również twierdzenia o tym, że powódka posiada umiejętność kierowania ciągnikiem oraz że pomagała ojcu w prowadzeniu gospodarstwa przed uzyskaniem pomocy finansowej z agencji państwowej. Jako niewiarygodną należało uznać przytoczoną zarówno przez J. B., jak i powódkę okoliczność, że powodem przekazania gruntów rolnych oraz maszyn i urządzeń córce była niezdolność do pracy, skoro J. B. nadal aktywnie uczestniczy w funkcjonowaniu tego gospodarstwa. W ocenie Sądu zeznania Z. J. są wiarygodne, jako zbieżne z twierdzeniami świadka i powódki, nadto jasne i logiczne.

W pierwszej kolejności zważyć należało, że kognicja sądu w procesie ekscydacyjnym nie obejmowała badania formalnej prawidłowości czynności komornika sądowego. Ta była bowiem przedmiotem rozpoznania Sądu na skutek wniesionej skargi na czynności komornika i w tym zakresie z uwagi na treść art. 365 § 1 kpc sąd był związany rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego w Międzyrzeczu, który w postanowieniu z dnia 26 września 2016 roku skargę na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Międzyrzeczu R. B. oddalił. Zarówno w orzecznictwie, jak i w doktrynie wskazuje się, że w razie naruszenia praw osoby trzeciej na skutek działania sprzecznego w przepisami o postępowaniu egzekucyjnym środkiem ochrony prawnej jest skarga na czynności komornika, a nie powództwo o zwolnienie od egzekucji. W wyroku z 3 października 2005r., sygn. I Aca 553/05 Sąd Apelacyjny w Katowicach stwierdził, że „powództwo ekscydacyjne (interwencyjne) o zwolnienie od zajęcia jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy naruszenie praw osób trzecich jest wynikiem prowadzenia egzekucji zgodnie z przepisami procesowymi. Nie ma bowiem konkurencji pomiędzy powództwem o zwolnienie zajętego przedmiotu od egzekucji, a skargą na czynności komornika. Egzekucja prowadzona wbrew ograniczeniom wynikającym z przepisów KPC winna skutkować umorzeniem postępowania egzekucyjnego z urzędu (art. 824 KPC). Natomiast na odmowę lub zaniechanie umorzenia postępowania egzekucyjnego przez komornika na podstawie art. 824 §1 pkt 2 KPC dłużnik może wnieść skargę. Z powyższego wynika, iż osoba trzecia nie może skutecznie domagać się zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji powołując się na zarzuty procesowe dotyczące ograniczenia egzekucji prowadzonej przeciwko dłużnikowi”. Do naruszenia praw osoby trzeciej czynnościami egzekucyjnymi może dojść przede wszystkim w wyniku ich podjęcia sprzecznie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym. W takim wypadku właściwym środkiem ochrony prawnej jest skarga na czynności komornika, do wniesienia której uprawniona jest nie tylko strona, lecz także każda osoba, której prawa zostały przez czynności lub zaniechanie komornika naruszone bądź zagrożone. Rozstrzygając skargę przewidzianą w art. 767, sąd orzeka wyłącznie o tym, czy komornik uchybił przepisom prawa procesowego (zob. uwagi do art. 767). Powództwo ekscydacyjne stanowi natomiast środek obrony przysługujący osobie trzeciej, której prawa zostały naruszone czynnościami egzekucyjnymi, mimo ich podjęcia zgodnie z przepisami procesowymi. Jego celem jest ochrona praw podmiotowych osoby trzeciej, których naruszenie nastąpiło wskutek skierowania egzekucji do określonego przedmiotu. Przedmiotem badania sądu będzie zatem istnienie materialnoprawnych uprawnień powoda do zajętego przedmiotu (Kodeks postępowania cywilnego. Tom II. Komentarz. Art. 730-1217, red. J. Jankowski, wyd. C.H. Beck, 2015). Zaznaczyć zatem należy, że w uzasadnieniu wymienionego postanowienia z 26 września 2016r. Sąd Rejonowy w Międzyrzeczu stwierdził, że „jest zobowiązany do ustalenia, czy doszło do naruszenia przepisów procedury cywilnej zgodnie z którymi prowadzone jest postępowanie. Analizując zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności akta sprawy komorniczej Kmp 69/00 Sąd uznał, że komornik sądowy wykonał czynności zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa”. Na tej samej podstawie Sąd nie badał zarzutu powódki naruszenia przez komornika rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 maja 1996r. w sprawie określenia przedmiotów należących do rolnika prowadzącego gospodarstwo, które nie podlegają egzekucji sądowej. Należało jednakże zważyć, że poza ciągnikiem, którego dotyczył proces powódka umową z 29 września 2016 roku nabyła na własność także ciągnik U. C330, zatem ciągnik objęty pozwem nie był jedynym, który posiadała powódka i który mógł służyć do prowadzenia gospodarstwa rolnego.

Zdaniem Sądu nie ma podstaw do uznania czynności prawnej polegającej na przeniesieniu własności ciągnika J. D. na powódkę za nieważną, dotkniętą wadą pozorności. Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów. Jeżeli oświadczenie takie zostało złożone dla ukrycia innej czynności prawnej, ważność oświadczenia ocenia się według właściwości tej czynności. W ustalonym stanie faktycznym nie zostało udowodnione, aby oświadczenie stron czynności prawnej – umowy darowizny zostało złożone tylko dla pozorów, a powódka akceptowała taki stan rzeczy. Jakkolwiek nie można pominąć okoliczności braku wiedzy, doświadczenia i kwalifikacji powódki do prowadzenia działalności rolniczej, to nie wystarcza to do przyjęcia, że strony umowy darowizny działały tylko dla pozorów. Nie ulega wątpliwości, że J. B. (1) jest dłużnikiem, przeciwko któremu prowadzona jest egzekucja świadczeń alimentacyjnych i miał interes w tym, aby nie być właścicielem wartościowych składników majątkowych, a przy tym móc z nich nadal korzystać. Należało jednakże uwzględnić okoliczności związane ze zgłoszeniem powódki do ubezpieczenia społecznego rolników, uzyskaniem przez K. J. pomocy finansowej na rozpoczęcie działalności rolniczej, nabyciem własności gruntów rolnych oraz wskazywanym przez powódkę oraz J. B. podejmowaniem działań zmierzających do wykonywania działalności rolniczej. W tych okolicznościach trudno czynność prawną stron uznawać za pozorną, jednakże przy założeniu, że powódka aktywnie uczestniczy w funkcjonowaniu gospodarstwa rolnego, którego jest właścicielką.

W ocenie Sądu powództwo podlegało oddaleniu wskutek podniesienia przez pozwaną gminę B. skutecznego zarzutu z art. 527 § 1 k.c., zgodnie z którym gdy wskutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskuje korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć. Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli wskutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności. W myśl art. 531 § 1 k.c. uznanie za bezskuteczną czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli następuje w drodze powództwa lub zarzutu przeciwko osobie trzeciej, która wskutek tej czynności uzyskała korzyść majątkową. Ochronie w trybie przepisów art. 527-534 k.c. podlega interes wierzyciela, którego wierzytelność istnieje w chwili zamknięcia rozprawy i jest wymagalna. W doktrynie wskazuje się, że zaskarżeniu w trybie art. 527 § 1 k.c. podlegają wyłącznie czynności prawne dłużnika, a nie inne zdarzenia cywilnoprawne, nadto skarga pauliańska może dotyczyć czynności prawnej ważnej. Przesłanką skuteczności zaskarżenia czynności dłużnika jest to, by spowodowała ona pokrzywdzenie wierzyciela. Pokrzywdzenie wierzyciela polega na tym, że jego wierzytelność nie może być zrealizowana i zrealizowanie jej w przyszłości jest również wątpliwe.

Dokonana przez dłużnika J. B. (1) czynność prawna mająca za przedmiot zajęty ciągnik rolniczy była nieodpłatna, zatem względem pozwanych zaktualizowała się przesłanka zarzutu bezskuteczności względnej dokonanej czynności prawnej także w warunkach wynikających z art. 528 k.c. Do pozwanych należało przy tym jedynie wykazanie, że na skutek czynności prawnej dokonanej z powódką, dłużnik J. B. (1) stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności.

Powódka w żadnym sposób nie obaliła domniemań wynikających z art. 527 § 3 k.c. oraz art. 528 k.c. Nie przedstawiała w procesie aktywności dowodowej zmierzającej do wykazania okoliczności przeciwnych.

Nie ulega wątpliwości Sądu, w świetle treści akt postępowania egzekucyjnego Kmp 69/00, że dłużnik J. B. (1) jest aktualnie niewypłacalny i jest to efekt zawartej umowy darowizny, której przedmiotem był ciągnik rolniczy J. D.. W świetle pisma komornika R. B. z dnia 27 września 2016r. jest to oczywiste, nadto zauważyć należy że okoliczności te nie były kwestionowane w procesie. Przedmiot darowizny- ciągnik J. D. przedstawia istotną wartość majątkową, a zważywszy na to że został przez powódkę nabyty nieodpłatnie niewątpliwie K. J. uzyskała korzyść majątkową wskutek czynności prawnej z dłużnikiem. Dodatkowo, za przyjęciem niewypłacalności dłużnika przemawiają wystawiane regularnie w odstępach rocznych zaświadczenia komornika o bezskuteczności prowadzonej egzekucji w sprawie Kmp 69/00 (ostatnie z dnia 10.08.2015r. - k. 480 akt), wskazujące na powiększający się dług J. B. (1) względem wierzycieli. W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z 18 września 1998, sygn.

III CKN 612/97 stwierdzono, że „o niewypłacalności dłużnika, w rozumieniu art. 527 § 2 KC, świadczy m.in. bezskuteczność przeprowadzonej przeciwko niemu egzekucji, która, w odniesieniu w szczególności do egzekucji świadczeń pieniężnych, może być prowadzona z różnych (a zatem także tylko z niektórych) składowych części majątku dłużnika. Jeżeli zatem komornicza egzekucja świadczenia pieniężnego przeprowadzona z jednej choćby części składowej tego majątku okaże się nieskuteczna, jest to wystarczające do przyjęcia, że wykazana została w ten sposób niewypłacalność dłużnika zalegającego z zapłatą. Stanowisko takie znajduje uzasadnienie podwójne: z jednej bowiem strony dłużnik może i powinien, dysponując innymi składnikami majątku, zapłacić egzekwowaną należność, co czyniłoby bezprzedmiotowym roszczeniem pauliańskie; brak zaś takiej zapłaty odpowiada pojęciu "zaprzestania płacenia długów" w skali jednostkowej, jaka występuje przy skardze pauliańskiej. Z drugiej zaś strony nie można wymagać od chcącego skorzystać z tej ochrony wierzyciela, ażeby wszczywał kolejno wiele postępowań egzekucyjnych - stosownie do przepisów o właściwości miejscowej organu egzekucyjnego, ażeby narażał się na przewlekłość wynikającą z zawieszania egzekucji (art. 799 § 2 KPC), mnożył jej koszty, pokonywał przeszkody związane z samym ustaleniem, z jakich części składa się majątek określonego dłużnika i przyjmował na siebie skutki niepowodzeń kolejnych egzekucji, których przyczyny mogą być różne”. Treść sporządzonych w toku postępowania egzekucyjnego dokumentów korzysta z waloru dowodowego przysługującego dokumentom urzędowym, a formułowane w procesie zarzuty wobec prawidłowości ustalonej przez komornika zaległości jako nie zostały poparte żadnymi dowodami nie zasługują na uwzględnienie. W oparciu zatem o ustalony fakt niewypłacalności dłużnika J. B. (1) oraz domniemania z art. 527 § 3 k.c. przyjąć należało, że zawierając umowę darowizny w dniu 29 września 2016r. J. B. (1) działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli egzekwujących roszczenie w sprawie Kmp 69/00. Zarzut z art. 527 § 1 k.c. został podniesiony w procesie przez jednego z wierzycieli – gminę B., jednakże z uwagi na istniejące pomiędzy pozwanymi współuczestnictwo konieczne jednolite, na podstawie art. 73 § 2 kpc był on skuteczny także względem pozostałych wierzycieli.

W ocenie Sądu powódka wniosła powództwo w ustawowym terminie. Jak wynika z akt Kmp 69/00 komornik nie wysłał powódce odrębnego zawiadomienia o zajęciu ruchomości, nie posiadał informacji o tym, że pojazd stanowi własność powódki. Skoro powódka nie została zawiadomiona przez komornika o fakcie zajęcia jej ruchomości, to trudno przyjąć rozpoczęcie biegu terminu do wniesienia powództwa od dnia doręczenia zawiadomienia J. B. (1) jako dłużnikowi egzekwowanemu. Nie ma zatem podstaw, aby przyjmować że w dniu 11 kwietnia 2016r. powódka została skutecznie powiadomiona o zajęciu, a fakt ten nie został wykazany w procesie.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo jako niezasadne.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc oraz art. 99 kpc w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 15 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015r., poz. 1804 ze zm.). Zgodnie z art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. W myśl § 3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Zgodnie z art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego, rzecznika patentowego lub Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa zwraca się koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata.

Powódka przegrała proces w całości, zatem poniesione przez pozwaną gminę B. koszty procesu winny zostać jej zwrócone w całości. Na koszty podlegające zwrotowi na rzecz pozwanej gminy złożyły się koszt zastępstwa procesowego w wysokości 4.800 zł. Dlatego też należało od powódki zasądzić na rzecz pozwanej gminy B. kwotę 4.800 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zgodnie z zasadami odpowiedzialności za wynik procesu i kosztów celowych.